

Nr 11

Av herrar **Huss** och **Edström**, *angående utredning rörande förutsättningarna för rätt att utan licensavgift innehava radiomottagningsapparat.*

Enligt 5 § kungl. kungörelsen den 17 juni 1943 angående rätt att innehava radiomottagningsapparat må tillstånd lämnas av telegrafstyrelsen (televerket) att enligt de närmare villkor styrelsen äger fastställa utan licensavgift innehava sådan apparat, när fråga är om obemedlade blinda personer över skolåldern, under förutsättning att vederbörande icke tillhör hushåll, där annan hushållsmedlem har förmåga att erlægga licensavgiften eller är varaktigt intagen å sjukhus, vårdanstalt, ålderdomshem eller därmed jämförlig inrättning.

Bestämmelsen är i och för sig svårtolkad. Rent språkligt sett synes möjligheten att bli befriad från licensavgift vara inskränkt till blinda personer över skolåldern, vare sig dessa vistas i hemmet eller är varaktigt intagna på vårdhem, varvid emellertid endast i det förra fallet krav på medelöshet upprätthålles. Enligt från televerket inhämtad uppgift tolkas emellertid föreskriften så, att alla, som är varaktigt intagna på vårdhem, vare sig de är blinda eller icke, kan erhålla befrielse från avgiften.

I och för sig synes från saklig synpunkt icke något vara att invända mot att nu nämnd förmån tillkommer personer, vilka är varaktigt intagna på vårdhem. Däremot synes det knappast vara klok politik att fränkänna personer, som erhåller åldringsvård eller vård för kronisk sjukdom i hemmet och härigenom åsamkar det allmänna betydligt mindre omkostnader än genom att låta intaga sig på ålderdomshem eller sjukhem, samma förmån. Den moderna åldringsvården, vars principer bl. a. framlagts i 1952 års åldringsvårdsutrednings betänkande (SOU 1/1956), ser som en av sina viktigaste uppgifter att åstadkomma en förskjutning av vårdens tyngdpunkt från slutna vård å vårdhem till öppen vård i hemmen, vilket dock endast är möjligt genom en betydligt vidgad hemhjälpverksamhet från det allmännas sida. Därvid är det givetvis också av vikt att tillse, att pensionären eller den kroniskt sjuke i hemmet icke diskrimineras genom andra åtgärder, som försätter honom eller henne i något avseende i en sämre ställning än dem, som föredragit att begära intagning på ålderdomshem eller sjukhem.

Då det emellertid bl. a. av statsfinansiella skäl icke torde vara möjligt att medgiva befrielse från licensavgift åt alla åldringar, kroniskt sjuka eller med svårare lyte behäftade, torde en gränsdragning lämpligen kunna ske

på det sättet, att förmånen i fråga utsträcker att gälla alla, oavsett ålder, vilka är föremål för varaktig hemhjälpsverksamhet eller hemsjukvårdsverksamhet från det allmännas sida. Härvid skulle man också undgå att behöva i varje särskilt fall pröva frågan om medellöshet, allra helst som denna fråga med nu i stark stegring varande folk- och invalidpensioner blir allt svårare att bedöma.

Det torde alltså vara tydligt, att spørgsmålet om grunderna för televerkets rätt att medgiva befrielse från licensavgift behöver underkastas en omprövning.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en utredning eventuellt genom televerkets och socialstyrelsens försorg rörande förutsättningarna för rätt att utan licensavgift innehava radiomottagningsapparat.

Stockholm den 16 januari 1957

Ragnar Huss

Gunnar Edström